

tilhørende Grund — om den end oprindelig i Almindelighed har været stult af nogle faa Fod Vand — og overlader Grunden til Private, hvorved man i væsentlig Grad vil forhindre Batterierne fra at udføre deres Virksomhed. Man behøver vist ikke at føre noget Bevis for, at det Farvand, hvorpaa denne D er dannet, tilhører Staten, hvad enten saa Indenrigsministeriet vilde søge at hævde Overhovedsmyndigheden for sig eller Forsvarsministerierne for sig. Seg, anser det for utvivlsomt, at paa dette Punkt vilde Forsvarsministerierne kunne vise Indenrigsministeriet til Side, og det turde vel ogsaa være godtgjort overhovedet ved den Benyttelse af hele dette Terrain, som Forsvarsministerierne, specielt Marineministeriet, gennem en meget lang Aarvække har udøvet. Under 22de Mai 1855 indgik imidlertid Indenrigs- og Krigsministeriet en Kontrakt med Havnebestyrelsen, hvorved de samtykkede i, at den sidstnævnte Myndighed maatte opfylde denne Grund paa den Hovedbetingelse, at den opfyldte Grund blev Havnebestyrelsens Eiendom. Denne Kontrakt har ikke været forelagt den bevilligende Myndighed. Denne Transaktion er ingeninde billiget af den bevilligende Myndighed, og de vedkommende Ministerier have derfor efter min Opfattelse ved Afslutningen af denne Kontrakt, hvorved de gaa ind paa at afstaa en Staten tilhørende Eiendom uden den bevilligende Myndigheds Billigelse, i den Grad overskredet deres Kompetence, at Kontrakten ikke kan anses for lovlige gyldig. Det er ikke noget ringe Spørgsmaal, der her er Tale om, thi $\frac{1}{4}$ af denne Grund — forsaavidt man tænker sig den anlagt efter den oprindelige Plan, — skal være afhændet til et privat Selskab for et Beløb af omtrent 150,000 Rbd., og Prisen var dog kun 1 Rbd. pr. Kvadrataalen. Fastholder man denne Pris, vil hele Beløbet udgjøre over $\frac{1}{2}$ Million, og selv om man tager de Udgifter, som ere forbundne med Opfyldningen af denne D, i Betragtning, saa turde det dog være vist, at en saadan Pris er saa lavt ansat, at Den foruden denne Pris vil kunne bære Opfyldningsomkostningerne, saameget mere som det Mudder og den Syld, som bruges, dog skal eet Sted hen. Der er altsaa ved denne Trans-

aktion, der, saavidt mig bekjendt, ingeninde hverken indirekte eller direkte har været forelagt den bevilligende Myndighed til Sanction, bortgivet en meget betydelig Kapital til en udenfor Staten staaende Myndighed. Det er imidlertid ikke den eneste Side af Sagen, men Spørgsmaalet er, at det just er stet paa dette Sted og, som det forekommer mig, under saadanne Forhold, at man kan berygte, at denne Transaktion under alvorlige Forhold vil forvolde Krigsbestyrelsen væsentlige Ulemper med Hensyn til den Opgave, som den har at udføre. Seg skal tillade mig at nævne enkelte Punkter af denne Kontrakt. Det hedder saaledes — jeg skal overspringe flere andre Bemærkninger, som der kunde være Grund til, at gjøre — et Sted i Kontrakten: „at brandsfarlige Ting ikke maa anbringes for nær Lynetten“, men dette er jo ikke noget bestemt betegnet Forbud, thi hvad er „for nær“, og dertil kommer, at Ulykken jo kan ske uagtet Forbudet. Der er derved givet Anledning til, at man paa en Private tilhørende D umiddelbart op til et af Batterierne kan anbringe brandsfarlige Ting. Det hedder endvidere, at „flere der Indsigelse fra Militæretaten derimod, saa skal denne Indsigelse snarest mulig tages til Folge“, men hvad er „snarest mulig“ under saadanne Forhold? Det er jo let forstaaeligt, at allerede disse Udtryk, at brandsfarlige Ting ikke maa anbringes „for nær“, og at man „snarest mulig“ skal efterkomme Indsigelsen, samt at det overhovedet er muligt, at Sligt kan forefalde, har sine Betænkneligheder. Men, hedder det endvidere, „Anlægene maa ikke være til væsentlig Hinder for Skydningen fra Sixtus og Kvintus“. Disse private Anlæg maa altsaa nok være til „Hinder“ for Skydningen fra Statens Batterier, men de maa ikke være til „væsentlig Hinder“, og her skal det altsaa afgøres efter Ministerierenes eller maasse blot efter Krigsministeriets eller Marineministeriets Bestemmelse, hvad der er „væsentlig“ eller „ikke væsentlig“. Saavidt mig bekjendt, hører Kvintus under Krigsministeriet og Sixtus under Marineministeriet, og naar disse 2 Ministerier bestyredes af 2 Personer, kunde man altsaa tænke sig, at der kunde fremkomme den Ulempe,